

“Arif-i billahın aczden ve mehafetullahtan lezzet almasını” biraz açar mısınız? Verilen misalde annesinin sinesine korkuyla sarılan çocuktaki halet, bir refleks ve sevk-i fitrinin bir tezahürü değil midir?

Üstadımız bir risalesinde **sevgi ve korku** için harika bir ölçü getirir: **“Cemaline muhabbet etmek, celalinden havf etmek.”**

Allah'ın kudreti, azameti, izzeti, **Kahhar** ve **Cebbar** gibi **celâl** ifade eden **isimleri** düşünülürken kalpte bir korku hâsıl olur. Bu korku kalbin bir vazifesi, dolayısıyla bir ibadetidir. Aynı şekilde, insan Allah'ın rahmetini, keremini, affını, **Rahmân, Rahîm, Kerîm, Ğaffar, Rezzâk** gibi **cemalî isimlerini** düşündüğünde kalbinde bir muhabbet duygusu meydana gelir. Bu cemâlleri sevmek de kalbin bir vazifesi ve bir ibadetidir. Allah'ı sevmek de O'ndan korkmak da mahlûkata beslenen sevgi yahut korkuya benzemez. Bunların birer ölçüsü vardır.

Âyet-i kerîmede de açıkça beyan edildiği gibi, **muhabbetin ölçüsü, Habibullahâ ittiba** etmektir.

“De ki, ‘Eğer siz Allah'ı seviyorsanız bana ittiba edin (uyun). Ta ki, Allah da sizi sevsin ve suçlarınızı bağışlasın. Çünkü Allah çok Ğafur ve Rahimdir.’ (Âl-i İmran, 3/31)

âyetinde i'câzlı bir îcâz vardır. Çünkü çok cümleler bu üç cümlenin içinde derc edilmiştir. **Şöyle ki:**

Şu âyet diyor ki: “Allah'a (cellecelâluhu) imanınız varsa, elbette Allah'ı seveceksiniz. Madem Allah'ı seversiniz; Allah'ın sevdiği tarzı yapacaksınız. Ve o sevdiği tarz ise: Allah'ın sevdiği zâta benzemelisiniz. Ona benzemek ise, ona ittibâ etmektir. Ne vakit ona ittibâ etseniz, Allah da sizi sevecek. Zaten siz Allah'ı seversiniz, tâ ki Allah da sizi sevsin.”(1)

Demek ki, **sevginin ölçüsü salih ameldir, Allah Resulüne uymaktır. Aynı şekilde, korkunun ölçüsü de takvadır, haramlardan sakınmak, şirkten korkmak, kalbini mahlûkata kaptırmamaktır.** İşte arif insanlar salih ameli de

severler, takvayı da. İbadeti severek yaptıkları gibi haramlardan da yine kendi istekleriyle ve severek kaçınırlar.

Üstad Hazretleri, bir çocuğun; **“annesinin şefkatli tokadından kaçıp yine annesinin sinesine iltica etmesi”** misaliyle, Allah’ın gazabından korkan mü’minlerin yine Allah’ın rahmetine sığınmaları gerektiğini ders veriyor. Aslında çocuğun bu hali fitri ve ilahi bir sevkıyattır, bu noktadan vicdanidir. Üstadımız vicdanı tefessüh etmemiş bir insanın da bu çocuk gibi, iradesiyle ve aklıyla Allah’ın gazabından korkarak yine rahmetine sığınması gerektiğini vurgular.

Bir mü’minin haramdan kaçınca helale kavuşması, takva dairesinde yaşamakla amel-i salihе ulaşması da aynı misalle ortaya konulmuş oluyor. **Takva, insanın cehennemden kaçması, salih amel** ise **cennete koşması** olarak düşünülürse, her ikisi de kulu Rabbine ulaştırır ve O’nun rızasına kavuşturur.

(1) bk. [Lem'alar, On Birinci Lem'a, Onuncu Nükte.](#)